

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der laatste dagen.

(Opgericht in 1896.)

De tijd is vervuld, en het koninkrijk Gods nabij gekomen; bekeert
u, en geloof het Evangelie. Johannes de Dooper.

No. 23

1 December 1913.

18e Jaargang.

ONSTERFELIJKHEID VAN DEN MENSCH.

„Ik heb den weg der waarheid gekozen.” Deze kostbare woorden worden aan David toegeschreven, den zoeten zanger in het aloude Israël — „een man naar Gods hart”. Hij had „den weg der waarheid gekozen;” zijne ziel was daarin gezegend; zijn hart was ten zeerste verheugd met vreugdevolle dankbaarheid, en hij verblijdde zich grootelijks in zijnen Maker, want voorwaar hij wist, en gaf getuigenis dat de Heere „waarheid verlangde in het binnenste van hem.”

Op alle onderwerpen en ondervragingen verlangt het oprechte gemoed, evenals de Psalmist, de absolute waarheid. Dezen regel, — „ik heb den weg der waarheid gekozen” — diende strikt en met een nauwgezet geweten bij alle dingen in acht te worden genomen, en meer in het bijzonder nóg, (zoo wanneer er uitzonderingen zich mochten voordoen, wat feitelijk echter geen plaats zou moeten vinden), wanneer er sprake is van geestelijke en eeuwige dingen, want op het verstaan en de aanvaarding daarvan berust onze zaligheid in het koninkrijk van onzen God, en de waarheid is de eene verlangde, hoofdzakelijke, vereischte, voor een goed begrip en aanvaarding daarvan. Dwaling is voor niemand van eenige waarde, maar daarentegen gevaarlijk, nadelig en belemmerend. Alle waarheid is een voordeel en ons bezit daarvan hangt af van onze beoefening en pogingen tot dat einde. Onze Zaligmaker had een zóódanige kennis van het menschelijke hart, en eene zóódanige macht om aan deze kennis uitdrukking te geven, dat Hij ons dikwijls in enkele woorden, duidelijk en eenvouding, groote waarheden van blijvende waarde en van de grootste belangrijkheid heeft gegeven. Een opmerkenswaardig voorbeeld van deze bewering wordt gevonden bij de gelegenheid, dat Hij zich richtte tot de hoovaardige kinderen van Abraham in de volgende brandende woorden: „Als gij in Mijn woord verblijft, dan zijt gij Mijne discipelen; en zult gij de waarheid kennen, en de waarheid zal u vrij maken.” Wederom zeide

Hij: „Zoekt, en gij zult vinden.” „Zoekt eerst het Koninkrijk Gods”, enz., en dit woord „zoek” beteekent voor ons om te *onderzoeken*, in practijk te brengen, te bestudeeren en hetzelfde te betrachten. Meer nog, de Goddelijke opdracht maakt ons bekend met het feit, dat wij niet alleen op aarde zijn om de waarheid te hooren en op te merken, maar daarentegen verantwoordelijke persoonlijkheden zijn in eene daadwerkelijke wereld om te zoeken en in ontvangst te nemen.

Wij zouden het geloof van anderen niet verwerpen of bespotten, maar wij dienen onpartijdig te zijn, ruim van blik en rechtvaardig, altijd bereid een blik te slaan op de bewijzen voortgebracht, met een onbevooroordeeld verstand, opdat wij meer klaarlijk mogen beseffen of ons geloof wel dan wel niet gefondeerd is en zekerlijk is opgericht op een ware grondslag en basis.

De profeet Joseph Smith bracht vele groote en belangrijke waarheden onder de menschenkinderen, — waarheden van onschatbare waarde, van reusachtige beteekenis en levende belangrijkheid, — waarheden die aanmoedigen, waarheden welke verlichten, waarheden die veredelen, — woorden van stichting en opbouw, van wijsheid, van waarschuwing en van geboden. Van de vele waarheden door dezen uitverkozen ziener voortgebracht vraagt die der onsterfelijkheid van de menschen onze tegenwoordige aandacht en overweging, als eene leerstelling namelijk van groot belang en van onschatbare uitnemendheid, want wie is er die niet de een of andere tijd zich de vraag omtrent zijnen en ons aller oorsprong heeft gesteld, omtrent het tegenwoordige bestaan, de bekwaamheden, het vermogen, den dood, de opstanding en de toekomstige bestemming? Het is eene kwestie van geen gering oogenblik, en behoort te pas gebracht — waarheid de eenige belangrijke factor zijnde in de verklaring, — zal zij zich bewijzen, voordeelig, leerzaam, en onderwijzend te zijn, totdat het antwoord ons een begrip zal geven omtrent wie wij zijn, van waar en door wien wij in dit bestaan geraakten, en waarheen wij gaan uit deze school van sterfelijke proeftijd.

Hoewel deze leering — de onsterfelijkheid van den mensch — bijna algemeen wordt aangenomen door de wetenschappelijke en godsdienstige wereld, toch zijn de algemeene ideën en gewone theorieën dienaangaande slechts vaag en verschillend, en al haast geheel en al buiten het bereik van het begrip van het menschelijk verstand. Een oppervlakkig onderzoek instellende onder de meest belangrijke secten van vandaag vinden we sommige belijdenissen, verklarende dat de geest des menschen alleen levend is en werkzaam waar het lichaam beziel is en ondersteund, tusschen de geboortenaamelijk en den dood, en daarna ophoudt te werken tot op de opstanding der dooden; en wederom, dat het geestelijke leven

een aanvang nemende bij de sterfelijke geboorte, nimmer eindigen zal zelfs niet in den dood; terwijl de atheïst argumenteert dat het bewuste bestaan des menschen met het tegenwoordige leven begint en er ook mede eindigt, om nimmer opnieuw ten leven te worden geroepen. Die gevolgtrekkingen mogen voldoen daar waar nimmer verder licht of intelligentie gekend is, maar de stem der openbaring heeft het stilzwijgen verbroken, en, het goede nieuws mededeelende aan zijne medemenschen, onderwijst de jeugdige profeet, de ontvanger van hemelsche mededeelingen, dat de geest des menschen onsterfelijk is, een intelligent *zijn*, de afstammeling der Godheid, welke met God leefde, alvorens de werelden waren uitgelegd, of alvorens er sterfelijk vleesch op aarde was gevormd, en dat hij bestemd is om voort te leven ook daar waar de aardsche tabernakel moet worden achtergelaten; want, wanneer afgescheiden van het lichaam, gaat hij — de geest — naar een geestelijke sfeer, alwaar hij werkzaam, persoonlijk, met bewustheid begaafd, en onafhankelijk zal zijn, zoover als betrekking heeft op zijne verhouding tot anderen van zijne natuur. De woorden van den grooten „profeet der laatste dagen” zijn weinig maar duidelijk, en gesproken door de inspiratie van den Almachtigen God; zij zijn welluidend, begrijpelijk, klaar, logisch en redelijk, tegelijkertijd schriftuurlijk, heilig, en Goddelijk. Niets kan er klaarder zijn dan de verklaringen van den profeet, ondersteund door de rede, gegeven door openbaring, door de wijsbegeerte opgehouden, en terzijde gestaan door het woord van God.

Enkele aanhalingen van het geheiligde verslag, de Bijbel, zullen terstond de meest afdoende bewijzen leveren van het schriftuurlijk karakter der leerstelling onder bespreking. Bijbelsche aanhalingen zijn er in overvloed, en de geopenbaarde wil van God tot „heilige mannen van ouds” bevestigen de leeringen van den profeet, en geven toegevoegde sterkte en getuigenis dienaangaande. Dat onze geesten de afstammelingen van God zijn, wordt ten zeerste bevestigend verklaard in ongeëvenaarde taal van den apostel Paulus, die zich aldus richtte tot de afgodische Atheniërs: „Wij dan, zijnde Gods geslacht, moeten niet meenen, dat de Godheid goud, of zilver, of steen gelijk zij, welke door menschenkunst en bedenking gesneden zijn.” Dat de apostel het oog had op onze geesten, zijnde „van Gods geslacht” en niet op onze sterfelijke lichamen, wordt duidelijk uit de woorden gericht tot de Heiligen der Hebreëen: „Want wij hebben de vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad en wij ontzagen hen, zullen wij niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn, en leven?” Ook Mozes maakt er gewag van, dat toen de Heer de kinderen Israëls beval zichzelve af te scheiden van de woonstede der rebelleerende Korach.

Dathan en Abiram, zij op hunne aangezichten terneder vielen en zeiden: „O God, de Vader der geesten van alle vleesch”, enz. In harmonie met deze woorden zijn de uitingen van onzen Meester Jezus, die aan Zijne discipelen leerde op deze wijze te bidden: „Onze Vader, die in de hemelen zijt,” enz., en dit geeft ons te verstaan, dat de betrekking, bestaande tusschen God en den mensch, evengelijk is aan die van een aardsch vader tot zijne kinderen. Alleen „Onze Vader in den hemel” is volmaakt, en onze geesten, en niet onze lichamen zijn van Hem geboren.

Sprekende over den tijdelijken dood zegt de wijze Prediker: „De stof zal wederkeeren tot de aarde als het geweest is, en de Geest zal tot God wederkeeren, die hem gegeven heeft.” Dit is in strikte overeenkomst met wat tot hiertoe is beweerd geworden, namelijk, „Tot God die hem gegeven heeft,” en dezelfde schrijver merkt op: „Wat God doet, zal voor eeuwig zijn.” „Er is geen mensch die macht heeft over den geest om die te houden; noch heeft iemand macht over den dag der doods.” Ons wordt verteld dat Jezus onze „oudste broeder” is, en dat wij „erfgenamen” zullen zijn met Hem in het koninkrijk van „onzen Vader”, wat ons volkomen zeker tot zonen en dochteren maakt van God. Hij is de Eeniggeboren Zoon van God in het vleesch, de eerstgeborene onder de geesten. De heilige geschiedschrijver Lukas, het geslachtsregister nasporende van „Jozef den timmerman”, brengt ons terug tot David, Abraham, Noach, en ten laatste tot onzen eersten aardschen vader Adam, welke hij naar waarheid aanduidt als „de zoon van God”. Zijn wij niet allen nakomelingen van dezen eenigen Adam? Zijn wij niet allen de afstammelingen van deze twee die God schiep naar Zijn eigen evenbeeld en gelijkenis, en hen plaatste in het hof van Eden? Wij dan eveneens zijn de zonen en dochteren van God, en is Hij de Vader van onze geesten. Wij hebben geen standaard, waarbij wij de duurzaamheid van onze geesten kunnen vergelijken, dan alleen onzen Vader in den hemel, welke onsterfelijk is en eeuwig, en in zooverre als een beeld kan worden doorgetrokken is het zeer natuurlijken waar dat onze geesten geesten in het algemeen dezelfde karaktertrekken bezitten, zij het dan ook in onvolmaakt zinnig, als Hij zelven, sedert zij — die geesten — door Hem zijn gegeneerd.

(Wordt vervolgd.)

VERSLAG VAN DE AMSTERDAMSCHER CONFERENTIE.

Nadat op Zaterdag 5 November, om 11 uur des voormiddags, eene priestervergadering was gehouden voor de bezoekende zendelingen, vonden de openbare vergaderingen van

de Amsterdamsche conferentie plaats op Zondag daaraanvolgende.

De morgenvergadering, gehouden in de zaal de Wittenstraat, en begonnen om 10 uur, werd met gebed geopend door Ouderling A. J. De La Mare. Het koor zong daarop een der liederen Zions.

Pres. Barton sprak een welkomstwoord tot de aanwezigen (de zaal was reeds in de morgenbijeenkomst ten volle bezet) en raadde de Heiligen aan een rein en zuiver leven te leiden, terwijl hij een sterk getuigenis gaf van de waarheid van het evangelie.

Pres. Arthur Millecam van de Groninger Conferentie was het een groot genoegen met de Heiligen van Amsterdam te kunnen vergaderen. Hij koos zijn onderwerp over de organisatie van de Kerk, en toonde de noodzakelijkheid aan van het hebben van apostelen, profeten, herders, leeraars, enz. Wij zijn allen één lichaam en het eene lid kan tot het andere niet zeggen: „ik heb u niet van noode.”

Op schoone wijze werd een dubbel kwartet ten gehoor gebracht.

Ouderling Henry W. Hansen was de tweede spreker, zijn onderwerp zijnde: „De afval van de oorspronkelijke Kerk.” Wij beweren dat het evangelie met alle zijne gaven en zegeningen van de aarde weggenomen was kort na den dood van de apostelen en van de ware discipelen van Christus, en dat daarmede de voorspelling door Amos van ouds geuit, vervuld is.

Ouderling Jos. Fiet volgde Hansen op met te wijzen op de glorievolle herstelling die echter eveneens heeft plaats gegrepen. De steen, zonder handen van den berg afgehouden neemt zijnen loop over de aarde en is dezelve spoedig geheel vervullende.

Zuster J. v. d. Meer en Anna Willijn zongen een zeer schoon duet.

In de morgenvergadering was Ouderling K. R. Jensen de laatste spreker. Met enkele welgekozen woorden toonde hij aan, hoe, waar, en wanneer de Zaligmaker opnieuw tot de aarde zal komen om bezit van Zijn koninkrijk te nemen. De Heiligen bereiden zich op deze groote gebeurtenis voor.

Nadat het vereenigde zangkoor de slotzang had gezongen, werd een en ander met dankzegging besloten door Pres. Ray D. Fitzgerald.

De namiddagvergadering, in dezelfde zaal gehouden, werd na gebruikelijk gezang door al de aanwezigen, geopend met gebed door Ouderling Glen Parkinson, waarna wij wederom vergast werden op een prachtig uitgevoerd zangnummer door het koor.

Ouderling A. Aldrichs van Nijmegen was de eerste spreker.

Zijn onderwerp was, „Wat is het Evangelie voor ons als Heiligen der Laatste Dagen?” Met overschoone en indrukwekkende woorden verklaarde hij de noodzakelijkheid om de geboden van den Heer te gehoorzamen, zonder hetwelk wij nimmer in kunnen gaan in de hoogste heerlijkheid. Wij kunnen bemerken dat het evangelie inderdaad een plan is tot zaligheid, wat ons ook werkelijk tot de hoogste vreugden bereikbaar, leiden zal.

Ouderling Wilford Davis volgde met de noodzakelijkheid aan te toonen van het beginsel van tienden te onderhouden, het beginsel namelijk waaruit en waarvan de tempelen gebouwd zijn geworden. Deze wet is niet eene wet van het Mormonisme, maar eene wet van God. Wij dienen het licht der wereld te zijn en moeten dientengevolge voor anderen tot voorbeeld kunnen strekken.

Het koor zong toen Lied 41.

Ouderling R. Franklin Lambert sprak over de noodzakelijkheid om het woord van wijsheid te onderhouden. Het breken van deze wet is de eerste stap tot afval. Zij, die niet in overeenstemming hiermede leven, brengen zeker een oordeel over hunne hoofden, aangezien het thans niet slechts meer eene raadgeving is, maar inderdaad een gebod van God.

Een dubbel kwartet, samengesteld uit leden van de Haaremsche gemeente, luisterde thans met schoonen tusschenzang het samenzijn op.

Door Pres. Hair werden de algemeene en plaatselijke autoriteiten der Kerk en Zending voorgesteld, en op de gebruikelijke wijze door allen aanwezig, ondersteund. Een verslag van het gedane werk door de ouderlingen van de Amsterdamsche hoofdafdeeling werd eveneens aan de algemeene goedkeuring onderworpen. Voorts werd door hem aan een en ander nog enkele woorden toegevoegd, strekkende om de Heiligen te vermanen de geboden van God te gehoorzamen.

De middagvergadering werd, na slotzang van het koor, gesloten met dankzegging door Ouderling Joh. Banks.

De avondvergadering vond plaats in de zaal Odeon, Singel. Een breede schare vulde om ruim zeven uur de zaal, en nadat allen tot orde waren geroepen, werd, nadat een zang was aangeheven, de vergadering geopend door Ouderling Bote Dokter.

Eugene Smith was thans de eerste spreker. Met ijver en bekwaamheid werd door hem de eenheid der Godheid tot onderwerp gekozen, behandeld, aantoonende dat die eenheid slechts eene eenheid in doel en werken is, en niet in persoon. Vervolgens werden in 't kort al de vier eerste beginselen van het evangelie besproken, waarna bewezen werd dat profetie in de Kerk nog even noodig is als in de dagen van ouds.

Thans werd aan Ouderling Tiemersma 't woord gegeven, die zijne hoorders bepaalde bij de voortkoming van het Boek van Mormon. Met nadruk werd er op gewezen dat Joseph Smith geen bedrieger kon zijn geweest, aangezien zijne tactiek om een nieuw kerkgenootschap te stichten, geheel van de gewone wijze afweek, en duidelijk de blijken droeg een van God geïnspireerd werk te zijn.

Hetzelfde onderwerp werd voor een gedeelte voortgezet door Pres. Hair, die de laatste spreker was in deze, de grootste, vergadering. Was Joseph Smith wèl een bedrieger geweest, zonder twijfel zou hij getracht hebben eenstemmig te zijn met de leidende dogma's van die dagen, om zich geen noodelooze vervolging te berokkenen. Onderscheidene profetiën, door hem geuit, zijn gebleken in den loop der tijden hunne vervulling te hebben erlangd, zoodat, alles tezamen genomen, wij, redelijk zijnde, moeten erkennen dat deze man inderdaad door God was geroepen om dit groote werk der laatste dagen in te leiden.

Door den leider van den dag, Pres. Barton, werd nog een enkel toepasselijk woord gesproken, en allen gedankt die mede hadden gewerkt tot het maken van een succes van deze reeks van bijeenkomsten. In het bijzonder dienen wij nog een enkel woord te schrijven over het koor met hare leiders, zoowel zangdirecteur als organist. Evenals wij zulks gewoon zijn werd er door de bekwame mannen, in hunne pogingen eendrachtig door de leden bijgestaan, uniek werk geleverd.

Ten slotte dient nog vermeld dat voor deze gelegenheid door de firma Goldschmeding, een fijn Horügel-orgel ten gebuik was afgestaan, welke deze firma geheel kostenloos verstrekke. Wij brengen aan deze zeer geachte menschen hierbij gaarne onzen dank.

BRIEVEN UIT ZOUTMEERSTAD.

8 November 1913.

Een kort briefje slechts ditmaal.

Gisteren werd eindelijk het Presidentschap van de Nederlandsche vergadering opnieuw georganiseerd. President Frank I. Kooyman en zijne raadgevers, (Johannes Springer en Pieter Noorda), werden eervol ontslagen wegens Broeder Kooyman's verhuizing uit den Salt Lake ring. Tot nieuwe president werd aangesteld Ouderling Roscoe W. Eardley, die op zijne beurt tot raadgevers koos, Pieter Noorda eerste, en J. J. de Brij tweede.

Het werk van broeder Eardley op het kantoor van den presideierenden bisschop is van dien aard, dat het hem dage-

lijksch in aanraking brengt met bijna alle „nieuw-komers,” alsmede pas ontslagen zendelingen, waarbij de Hollandsche vergadering natuurlijk niet anders dan wel kan varen, Ouderling J. J. de Brij woont buiten den Salt-Lake ring, wat tot dusver nog met geen der raadgevers het geval was. Eene verandering dus wat een eerste stap is in de richting om ook andere ringen te betrekken in de vereeniging van Hollanders. Met verontschuldiging over de korthed van het episteltje,

Als steeds,

De briefschrijver.

VAN OVER DEN OCEAAN.

Wij gevoelen om langs dezen weg, — na ruim drie maanden in Zion te zijn geweest — u allen onze hartelijke groeten over te brengen. Wij maken het goed, zijn gezond, en, wat meer zegt, gevoelen ons gelukkig in het Evangelie. Wij hebben hier gevonden wat wij hadden verwacht*), en zijn verheugd te kunnen getuigen — evenals voorheen, — dat dit Evangelie, gepredikt door de Heiligen der Laatste Dagen, het Evangelie van Jezus Christus is.

Moge Gods zegen op ons allen rusten, dat wij getrouw mogen blijven en altijd mogen volharden, en trachtende om Zijne geboden te onderhouden, is onze wensch en bede voor u allen en ons zelve.

Uw broeder en zuster in het evangelie,

Salt Lake City.

A. KRUYNS en Echtgenoot.

* Zie lied 15, „Heilige Lofzangen.”

Waarde Broeders en Zusters.

Ofschoon ik van u allen ver verwijderd ben, zoo heb ik toch nog geen uwer vergeten. Mijn Vader in den Hemel zegent mij met eene goede gezondheid, en bovendien kan ik zeggen dat mijne getuigenis van de waarheid nog steeds met mij is. Alhoewel ik de vergaderingen niet zoo heel veel in staat ben om te kunnen bezoeken, toch gevoel ik hier om mij heen dezelfde geest die ten uwent was in onze onderlinge omgang. Ja, inderdaad, we zijn een van geest en een van hart zoo we Gods geboden onderhouden.

Moge Vader in den hemel ons allen zegenen met Zijnen geest en bijstand, opdat wij ten einde toe getrouw mogen blijven.

Uw aller zuster,

L. VERRA.

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
T. C. HAIR.

Assistent:
B. TIEMERSMA

EEN GEBOD.

En gij zult den Heere, uwen God, liefhebben uit geheel uw hart, *** en uwen naaste als uzelfen.

Twee geboden zijn het die de heele slotsom uitmaken van alle strekking der Goddelijke wetten ooit aan het mensdom gegeven. Eigentlijk kunnen ook nog weer deze twee geboden tezamen worden getrokken en door één zin, ja door één woord worden aangeduid. Liefde is de grondtoon van alle voorschriften, en gemakkelijk valt het natuurlijk te verklaren wáárom dit zoo is. God is *enkel* liefde, en alle Zijne daden worden hierdoor bestuurd. Schenkt Hij *Zijne* gunsten, liefde is daarvan de drijfveer. Deelt Hij straffen uit, ook hiervan is liefde de beweegkracht. Over dit onderwerp is al zóó veel gezegd, dat wij het voor het moment niet noodig achten daar verder op in te gaan. Volstaan wij dus met het geschrevene daarvan te bevestigen, en bepalen wij ons voor een oogenblik bij een der zaken, waarin die liefde hare uiting dient te vinden.

De liefde tot God vindt hare betooning door de Goddelijke geboden te onderhouden, aangezien in elke trouwe en waarachtige liefhebber van God de gedachte levendig is, dat die geboden door de liefde zijn geïnspireerd en het welzijn van het schepsel beoogen. Nu is het een feit, dat God ons in gezelschap van vele soortgenooten op aarde doet leven; soortgenooten waarmede wij dagelijks in aanraking komen en waarmede wij elk oogenblik te doen hebben. Leven wij nu een gedeelte ons leven voor en ter wille van die soortgenooten, — naasten zijn zij in den Bijbel en in de andere Standaardwerken van de Kerk genoemd, — dan betrachten wij een der geboden door den Heer gegeven in bovenaangehaalden tekst; wij geven blijk namelijk, dat wij onze naasten liefhebben. Die naasten zouden wij, volgens het Goddelijk gebod, liefhebben zooals wij ons zelve liefhebben. Met andere woorden, zooals wij zelve behandeld zouden willen worden door anderen, zoo zouden wij ook onze naasten behandelen.

Vele dingen nu zijn er en komen er voor in het dagelijkse leven, waarin wij die neiging, ons aanbevolen, kunnen doen uitkomen. Elke dag biedt nieuwe gelegenheid om te doen zien, dat wij liefde gevoelen voor hen, waarmede wij in aanraking komen. De kleinigheden des levens elkander verlichten, wederkeerig elkander met graagte en gewilligheid

van dienst te zijn, en zoovele andere zaken meer, daarin komt onze liefde jegens onze naasten voor een gedeelte uit. Geen kwaad van elkander spreken en denken, elkander geen overlast aandoen, maar daarentegen elkander, waar noodig, te verdedigen, — dat alles zijn kleine onderdeelen die, gezamenlijk betracht, onze trouw aan dit Goddelijk gebod der wereld doen zien.

Het hoogste echter, waarin wij uit kunnen doen komen, dat wij liefde voor onze naasten gevoelen is wel, dat wij het een voorrecht achten ook hen met het evangelie, wat ons zoo gelukkig heeft gemaakt, in aanraking te doen komen, opdat ook zij daarvan dezelfde voorrechten en zegeningen mogen kunnen ontvangen, die het ons geschonken heeft.

Om dit echter mogelijk te maken is er financieele steun noodig. Die geldelijke hulp dient natuurlijk te worden gevonden uit den boezem der Kerk, aangezien door ons steeds het stelsel blijft gehuldigd: „Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet.” Met andere woorden, de fondsen daarvoor uit te geven dienen door de Heiligen te worden bijeengebracht. Bovendien is daar nog iets anders waarvoor de menschenliefde der Heiligen heeft te zorgen. Dat zijn namelijk de armen. De Heer, toen hij nog op de wereld was, heeft gezegd, dat wij de armen altoos met ons hebben en er voor zouden zorgen, dat hen de noodige ondersteuning niet werd onthouden.

Was de toestand op aarde reeds volmaakt dan zouden we ten opzichte daarvan geene maatregelen behoeven te treffen, aangezien in de volmaakte maatschappij, eenmaal te stichten door het volk wat Christus als koning zal eeren, geene armen zullen zijn. Niemand zal van het zijne dan iets voor dat doel behoeven te geven, om de eenvoudige redenen, dat er dan van mijn en dijn geen sprake meer zal zijn, dewijl de Christusmaatschappij slechts eene éénheid van bezittingen kent.

Uit de geschiedenissen van het verleden is het ons bekend, dat een soortgelijke maatschappij reeds enkele malen is ingesteld geweest. Eenmaal ten tijde van Enoch in de grijze oudheid, eenmaal kort na de bediening van den Zaligmaker zelve, in den tijd van de apostelen, — en voor enkele tientallen van jaren geleden, onder de Heiligen van dezen dag. Had die wet in de aloude tijd van Enoch tengevolge dat zij het menschedom zóó volmaakt maakte, dat de Vader de stad van Enoch met het aanwezige volk in Zijnen boezem ontving, in de dagen van de apostelen alsmede in deze latere tijd was zulks niet het geval, maar bleek dat men geene karakterdeugd genoeg bezat om die hooge verplichtingen na te komen. Vandaar dat de Heer zich genoodzaakt zag eene lagere wet in het leven te roepen en die den volke te doen verkondigen. Om tóch hunne offervaardigheid te beproeven

en om die aan te kweeken, gaf de Heer eene wet van tienden. Eén tiende diende te worden afgezonderd van al de bezittingen der Heiligen, welk tiende namelijk gebruikt zoude worden voor den dienst des Heeren; en van hen die aldus verdiend waren werd gezegd, dat zij voorts jaarlijks van hun inkomén eveneens één tiende zouden offeren voor de instandhouding verder van het werk des Heeren, wat — zooals gezegd, in de eerste plaats het werk van de prediking van het evangelie omvat, en verder het onderhouden der armen. Met het opvolgen van die wet derhalve wordt het doel volkomen bereikt, God namelijk te dienen en te eeren door liefde te betoonen jegens den naaste. Natuurlijk is het onderhouden van de wet van tiende niet de eenige wijze waardoor van de Heiligen wordt verlangd hun liefde jegens hunne soortgenooten te doen blijken, maar toch is dat er, aldus uitgelegd, een onderdeel van.

Het bijbrengen van onze tiende moet door ons nimmer als een noodzakelijke plicht worden beschouwd. Laten wij ons liever gewennen er op terneder te zien als een voorrecht ons gegeven boven vele andere menschen in wier tijd wij leven. Toen Gods Kerk niet ten volle georganiseerd was op aarde, toen het licht van het evangelie nog niet in volle glorie was ontstoken, kende men deze volmaaktere wet niet. Men wist alleen dat het voor het werk, door hen gedaan, noodig was zekere geldelijke bijdragen te leveren, en ofschoon we niet willen aannemen dat het ooit een voorschrift is geweest van één enkele secte, toch was meestal die het meest in tel en werd het hoogste geëerd, die het meeste bijdroeg. Dit was natuurlijk niet overeenkomstig de Goddelijke wet van rechtvaardigheid, die van elk een deel wenscht overeenkomstig het vermogen. De Heere gaf daarom de wet van tiende, opdat een iegelijk, die wet gehoorzamende, een gelijk deel zoude bijbrengen, en waardoor de arme, zijn tiende betalende, een even groot deel had aan de verspreiding van 's Heeren werk als de rijke.

Veel is er omtrent dit onderwerp reeds gezegd en geschreven geworden. Veel is er verteld geworden in vergaderingen, veel er op gewezen in persoonlijke gesprekken op huisbezoeken etc., veel is er over geschreven in bladen als de onze, veel is er over gezegd geworden door de autoritaire leiders der Kerk. Veel in menigerlei opzicht, en gezegd en geschreven is het geworden in allerlei vorm. Toch heeft het volk van dezen dag nog niet ten volle geleerd aan dit beginsel gehoorzaam te zijn. Menigmaal blijkt men hieromtrent nog in gebreke te blijven. En waarom? Is het omdat er in vele gevallen niet voldoende wordt verdiend dat één tiende deel afgezonderd kan worden voor den Heer. Oppervlakkig beschouwd zou men zeggen dat dit zoo is, maar als we wat dieper op

het onderwerp ingaan, dan blijkt het al heel spoedig dat dit er feitelijk heelemaal niet mee heeft uit te staan, want menig keer is het gebleken dat juist de armsten de getrouwste onderhouders van deze wet zijn geweest. Gewoonlijk ontbreekt het aan voldoende geloof en vertrouwen. Wij die zoo sterk zijn in het aanhalen van bijbelteksten voor elk denkbaar onderwerp, en die zoo juist weten te verhalen de gevallen waaruit bleek dat de Heer ten allen tijde hen uit nooden en benauwdheden hielp die getrouw waren in het onderhouden van Zijne geboden, en die in het bijzonder weten te vertellen hoe de Heer in vroegere dagen het volk rijke zegeningen beloofde wanneer ze deze wet wilden onderhouden, en die daarentegen er op wees dat zij Hem beroofden zoo ze Hem het rechtvaardig tiende deel onthielden, wij hebben menigmaal zelve geen voldoende geloof en vertrouwen op Hem om de proef op de som te zetten en ons in volle overgave aan Hem te geven, en niet ons eigen leven te leiden maar dat van den Heer, door in dit min of meer moeilijk voorschrift getrouw te zijn in het navolgen ervan. En toch is nog nimmer iemand met een waarlijk oprecht hart en zonder hoop op wederloon, in des Heeren beloften bedrogen geworden, en als een opmerkenswaardig feit is het zeer dikwijls gebleken dat juist zij, die getrouw hunne tienden betaalden, de eersten waren die op konden trekken naar Zion en zich daar met het volk des Heeren konden vereenigen.

Nu wenschen wij er in geen enkel opzicht op aan te dringen dat dit een reden mag zijn om daarom deze verplichtingen na te komen; — neen, integendeel gevoelen we ons verplicht er nadrukkelijk op te wijzen dat juist daartegenover, zoo wanneer we zouden ondernemen om met dergelijke bijoogmerken de wet der tienden te onderhouden, de Kerk er allicht dan geldelijk wel bij gebaat zou zijn, maar moreel, nóch wij zelve, nóch de Kerk. En waar de Kerk in geen enkel opzicht het geldelijk vraagstuk als een der eerste belangen aanvaardt, zou de schade persoonlijk geldelijk geleden, grooter zijn dan het voordeel op andere wijze behaald, redenen waarom het beter zou zijn in het geheel geene tienden te betalen.

Neen, de wet der tienden dient niet als een noodzakelijke plicht te worden onderhouden, maar als iets door de liefde geïnspireerd om te doen.

En wordt het zóó gedaan, dan is de Heer geen leugenaar, maar een voleinder van Zijne beloften. Trouwens wanneer we deze geest trachten met ons te krijgen, dan zullen we aan de geldelijke gevolgen niet eenmaal denken, maar juist door dat wij volkomen vertrouwen dat de Heer de weg zoodanig zal regelen dat we niet alleen onze schulden *Hem* kunnen afdoen, maar alzoo aan onze medemenschen, zullen we het

rustig gevoel ten allen tijde bij ons omdragen dat ons dagelijksch brood ons gewis zal zijn.

Dat is de ware geest van het betalen van tienden. Dat is de geest die ons in dat opzicht voordeel aanbrengt, weshalve de wet dan ook wel terdege als eene zegening moet worden beschouwd.

En hier zullen we 't voorloopig bij laten. We gevoelen dat we nimmer teveel van het onderwerp kunnen zeggen, maar zoo we dit artikel zouden gaan verlengen, zouden we de schijn op ons laden geene andere bedoelingen te hebben dan enkel wat met de geldelijke zaken verband houdt, terwijl dat toch allerminst zoo is.

Alvorens echter te besluiten, laten we nog een enkel geval aanhalen uit de geschiedenis der Kerk, om tot staving te dienen van het feit dat, wanneer er inderdaad op den Almachtige wordt vertrouwd, Hij een uitredder is in gevaren, en op eene wijze geheel anders dan het door ons wordt verwacht.

Het was in de lente van het jaar 1848 dat de Heiligen, pas in de vallei van het rotsgebergte aangekomen, hun koren zaaiden, dien herfst een goeden oogst verwachtede. Met de gebrekkige middelen die zij ter hunner beschikking hadden, was alles gedaan wat met mogelijkheid gedaan kon worden om zich die oogst te verzekeren. Inderdaad was er met tranen gezaaid. Verdreven en verstooten uit de maatschappelijke samenleving hadden ze met ondenkbare moeite het zóó ver weten te brengen dat althans een gedeelte van de maagdelijke grond zoodanig met water, gedropen van de smeltende sneeuw der bergen, was besproeid, dat ze naar het voordeelig opgroeien der veldvruchten met succes uit konden zien. En inderdaad vertoonde zich al spoedig het groen der ontspruitende planten, en niet één Heilige der Laatste Dagen was er die niet dankbaar op zijne knieën terneder zank, dat de Heer hen van den hongerdood had gespaard.

Hoe spoedig zou echter hun blijdschap in droefheid veranderen. Op een gegeven oogenblik werd de lucht, tot dusver hemelsblauw, met de stralende en levenwekkende zon hoog in 't verschiet, zwart en somber. Dreigende onweerswolken waren het die zich samenpakten. 't Was echter geen onweer zooals wij dat kennen, van donder, bliksem en hagelslag, maar naderbij gekomen bleken de wolken zwermen van sprinkhanen te zijn, die zich op het ontlukende groen terneder zetten, en overal waar ze hun vernielingswerk hadden voleindigd, bleek het jonge veldgroen slechts doode wortelen te zijn gebleven. De arme pioniers. Al hun hoop was vernietigd. Het werk met hartetranen opgebouwd, lag daar in één nacht verwoest. Hongerdood, grijnsde hun aan. De oogst was totaal mislukt, en, in het afgelegene gedeelte van den aardbodem

waar zij vertoefden, honderden mijlen van het centrum der beschaving verwijderd, was deze oogst hun eenige kans op levensbehoud. Dat was beproeving. Een beproeving zóó groot als geen onzer ooit nog onder oogen heeft gezien. Wat te doen? Er was niets te doen. Niets anders dan te bidden en hun vertrouwen op den Heer te stellen die alleen nog uitredding kon geven. En zie, wat gebeurde? Evenals kortgeleden de lucht verdonkerd was geworden door dien schrikkelijken onweerswolk, werd thans de hemel opnieuw bedekt met een vreemd verschijnsel. Thans waren het echter geen donkere gedaanten die in dichte zwerm naderden, maar was het een sneeuw witte verschijning die zich aan het hemelgewelf als op arendsvleugelen voortbewoog. Evenals de sprinkhanen ontelbaar in aantal waren geweest, eveneens was de schare van sneeuw witte meeuwen, die hun dreigende en schelle kreten aanhieven, niet te tellen, zóó groot was hun leger. Ze streken terneder en begonnen op hunne beurt hun vernietigingswerk. En thans was het niet het jonge koren wat tot slachtoffer werd gekozen, maar daarentegen de verdelgers zelve. Met zóó groote graagte en zóó groote gulzigheid waren ze door de meeuwen ten doode gedoemd, dat ooggetuigen verhaalden hoe de vogels zich vol propten, daarna naar de waterbeken gingen en hun ten overvloede beladen maag gingen ontlasten om opnieuw aan 't werk te tijgen. Het millioenenaantal hemelreddes verdween met de laatste stralen van de ondergaande zon en nam hare wijk naar het meer om daar een nachtleger te zoeken, en mede om den volgenden dag terug te keeren en hun tegelijkertijd vernietigings- en reddingswerk opnieuw aan te vangen. Dat duurde voort totdat geen enkele sprinkhaan meer gevonden werd, en men zienderoogen het koren zich zag ontwikkelen, totdat de oogst, zoo noode begeerd, en zoo ten doode bedreigd, buiten gevaar was. Behoeft het vermeld hoe de Heiligen daarin de reddende hand Gods zagen, en hoe hun vlankgebed wat opsteeg naar den troon van den Almachtige nog duizendmaal vuriger en met meer ootmoed vervuld was dan toen ze voor 't eerst voor het gelukken van den oogst des Heeren zegen afvroegen?

Hier nu is een staaltje van Gods hulp. Niet uit aloude geschiedenissen geput, en beduimeld met het stof der eeuwen, maar een voorval opgeteekend in de nog versche historische blaân der Kerk. Een voorval wat pas door het dankbare nageslacht in brons en steen is vereeuwigd geworden, en ter eere waarvan op het tempelplein, wat wij allen eens hopen te aanschouwen, een monument is verreesen wat deze geschiedenis in roerende beelden heeft weten af te malen.

Die God nu leeft nog. Die God en die Vader laat nog nimmer Zijne kinderen het aan het noodige ontbreken zoo

wanneer zij op hunne beurt getrouw zijn, en hun deel van het verbond met Hem gesloten, willen onderhouden.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Zuster v. d. Linden van Apeldoorn heeft aan de zending alhier ten geschenke gegeven, een prachtig linnen tafelkleed alsmede zes servetten, om gebruikt te worden bij het vieren van het Avondmaal. De gift wordt ten eerste op prijs gesteld, en wij benutten deze gelegenheid der zuster wel zeer vriendelijk onzen dank te betuigen.

Op den 10en November verlieten de Ouderlingen Hugh Woolley en Frank S. Emery van Dordrecht, Henry Watkins, Leland van Orden en W. E. McCullough van Rotterdam, alsmede L. F. Beatie van Leiden, Rotterdam om naar Overflakkee te gaan met het doel „Mormoonsche” lectuur te verspreiden onder de bewoners van dat eiland, alwaar vermoedelijk nog nimmer den volke de gelegenheid was gegeven onze boeken en tractaten te lezen. In de meeste van de dorpen op het noordelijk gedeelte hadden wij zeer goed succes. Het volk was zeer vriendelijk en eenstemmig met ons, en kocht onze boeken met graagte en luisterde met belangstelling naar onze evangelieboodschap en getuigenis. In een der dorpen echter hadden wij een zeer buitengewone ondervinding. Het volk aldaar was er ten eerste over verbaasd dat er zes „Mormoonsche” ouderlingen onder hun waren. De burgemeester, nieuwsgierig wie wij waren, zond ons een politieagent achterna. Ouderling Watkins, Emery en van Orden werden voor Zijne Edelachtbare gebracht, en hen werd bevolen verslag te geven van hun doeing. Na de geschiedenis van deze „Mormoonsche” zendelingen gehoord te hebben, dat zij namelijk trachtende waren het evangelie van Christus onder het volk van het eiland te verspreiden, doende hun werk met liefde en zonder loon, werden zij vrijgelaten om opnieuw hunne boeken te verkoopen aan hen die hen pas te voren in arrest hadden zien nemen. Niettegenstaande hunne gevangenschap(?) lieten wij onze boeken en tractaten aan bijna ieder huis. Boodschappen per telefoon en telegraaf werden nu uitgezonden over heel het eiland dat er zes „Mormonen” in aantocht waren, en het volgende dorp waar wij aankwamen, hadden wij slechts weinig succes. Het volk hier, van bijgeloovigen aard zijnde, durfde ternauwernood aan de voordeur te komen, maar, ons door de ramen opmerkende, lieten zij ons onbeantwoord buiten staan. Een overwegenswaardig gedeelte echter van de resterende boeken en tractaten verkochten we aan de arbeidsmensen die buiten in het veld zich met het delven van suikerbieten bezig hielden.

De trein nemende om naar ons hotel terug te keeren, ontmoetten wij een andere gerechtsman, en voor de tweede maal werden wij onder politietoezicht gesteld. Hij beval ons aan het station te wachten, totdat door hem een telegram aangaande ons ontvangen was, en nadat een draadbericht was uitgewisseld tusschen Rotterdam en daar, werden we ten slotte vrijgelaten. De politie kon zich niet begrijpen hoe wij onze boeken zóó goedkoop konden verkoopen en dat wij gewillig waren om onze geliefden thuis te verlaten om naar dit land te komen zonder eenige bezoldiging of wat ook, voor ons werk alhier te erlangen. De drie dagen die wij op het eiland doorbrachten, verkochten wij 6100 boeken en verspreidden 1700 tractaten, en wij gevoelen ons verzekerd dat het werk aldaar zeer goede gevolgen zal hebben. Wij hebben plannen gemaakt de volgende maand er opnieuw heen te gaan en de andere helft van het eiland af te werken, dewijl wij gevoelen dat langs dezen weg vele menschen in aanraking zullen komen met onze evangelieboodschap, die allicht anders nimmer de gelegenheid zouden hebben het te hooren.

W. E. McCULLOUGH.

ONTSLAGEN.

Op 1 Dec. zijn van hunne zendelingen alhier eervol ontslagen Ouderlingen John. J. Banks en Elmo J. Ostler

Ouderling Banks kwam aan op 31 Mei 1911, en heeft achtereenvolgens gewerkt in de Rotterdamsche, Groninger, nogmaals in de Rotterdamsche, en ten slotte in de Antwerpsche conferentie.

Ouderling Elmer, aangekomen op 25 October 1911, heeft tweemaal in de Amsterdamsche, in de Groninger, en tweemaal in de Rotterdamsche conferentie gewerkt.

AANGEKOMEN.

Op 14 November is te Rotterdam aangekomen, Ouderling Wayne M. Atwood van Salt Lake City.

Broeder Atwood is de Antwerpsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen.

INHOUD.

Onsterfelijkheid van den mensch	Blz. 357		Van over den Oceaan	Blz. 364
Verslag van de Amsterdamsche conferentie	„ 360		Een gebod	„ 365
Brieven uit Zoutmeerstad	„ 363		In ons eigen Zendingsveld	„ 371
			Ontslagen	„ 372
			Aangekomen	„ 372
